

tjak og meiningar

Lisbeth sleppur ikki undan ábyrgdini

Lisbeth L. Petersen, forkvinnu í sosialu nevnd Tórshavnar býráðs, hevur higartil verið fámælt viðvíkjandi ósemjuni á Ellisheiminum í Havn.

Men nú hevur hon talað. Framvegis sigur Lisbeth einki um viðurskiptini á Ellisheiminum. Tað man vera av góðum grundum, tí sum skilst, hevur hon ikki sína dagligu gondg har.

Í Dimmu týsdagin tveitir hon alla ábyrgdina yvir á javnaðarflokkinn og Sosialin. Av tí at eg sjálf havi skrivað meginpartin sum hevur verið í Sosialinum um málið, loyvi eg mær at koma við eini viðmerking.

Væl kann tað vera, at

sosiala nevnd einki beinleiðis hevur at gera við starvssetanir og uppsagnir. Men sosiala nevnd við Lisbeth sum forkvinnu hevur ábyrgdina av, at alt er, sum tað skal á Ellisheiminum. Tað, sum fram er komið í málinum, prógvar, at tað ikki bara eru starvsfólkini, sum liða. Tá ábyrgdina eigur sosiala nevnd.

Í Dimmu týsdagin sigur Lisbeth, at meirilutin í sosialu nevnd á ongan hátt hevur tikið støðu til skuldsetingarnar frá starvsfólkunum. Men hvat er tað annað enn at taka støðu, tá meirilutin — Lisbeth iroknað — fyrst atkvøður fyri at koyra eitt starvsfólk og

siðan fyra aftrat?

Lisbeth legði ikki í at tosa við allar tær á Ellisheiminum, sum settu krøv fram um betri viðurskipti á Ellisheiminum. Vildu tær henni nakað, kundu tær sjálvar koma, segði Lisbeth við Sosialin.

Nú næstan ákærir Lisbeth Sosialin fyri at hava tikið støðu í málinum. Sosialurin hevur eina aðra áskoðan enn Lisbeth, og tað er einki at skammast við.

Vit gjørdum okkum tann litla ómak, at vit lurtaðu eftir kvinnunum, sum arbeidda á Ellisheiminum. Og øðrum, sum kenna viðurskiptini á Ellisheiminum. Tað kravdi ikki ta stóru granskingina fyri at

skilja, hvussu stóru óráttur er framdur móti teimum á Ellisheiminum. Samstundis vóru tær sviknar av sínum egna fakfelag. Er nakað galið í at fara í part við teimum?

Lisbeth sigur, at javnaðarflokkurin og eitt fakfelag(?) hava sín stóra leikliti í hesum spæli. At leggja onnur undir at standa aftan fyri er ein einstandandi undirmeting av kvinnunum á Ellisheiminum. Tær vita sjálvar, hvørjum tær stríðast fyri. Tað er ikki Sosialurin, ið hevur gjørt málið óhugnaligt, sum Lisbeth málbær seg. Málið er óhugnaligt.

Randi Jacobsen,
blaðkvinna á Sosialinum

Tig — og skamma teg

— Tað tænist tær best, Lisbeth L. Petersen

Lisbeth L. Petersen hevur nú sitið sum limur av Tórshavnar býráð í stívlaga tvey ár.

Hon er næstforkvinna býráðsins, situr í einum ótali av nevndum, men hennara týðningarmesta politiska starv er sum forkvinnu í sosialu nevnd.

Í samband við hetta starv hevur hon í hesi stívlaga tvey árin úttalað seg alment tvær ferðir um sosialmál.

Fyrstu ferð í samband við barnaansingina. Tá fullu hennara gullkorn soleiðis: »Eg eri deprimerað», og nú í Dimmu týsdagin kunngerð hon fyri Føroya fólk, at »Støðan á Ellisheiminum er ótolandi».

Væl sagt, Lisbeth L. Petersen, og lagt skal vera aftrat, at torført er at mótsiga tær.

At Lisbeth er deprimerað skilir ein og hver, men hevur hon tverri bert sær sjálvari at takka fyri sína politisku depressión.

Somuleiðis kunnu vit bert geva henni rætt í, at støðan á Ellisheiminum er ótolandi.

Men hvat hevur henda sama Lisbeth L. Petersen

gjørt fyri, at støðan á Ellisheiminum ikki er so ótolandi sum hon er í dag? Púrt einki!!!

Til ball á Ellisheiminum

Burtursæð frá at upptraðkað á onkrari jóla veitslu á Ellisheiminum man Lisbeth neyvan hava vist seg har.

Tað einasta, sum hon hevur vist í Ellisheimsmálinum er, at hon hevur ikki skilt minsta petti av tí, sum hetta mál veruliga snýr seg um.

Og tá hon einki skilir av nøkrum sum helst, og tá hennara einasta politiska uppgáva higartil bert hevur verið at endurtaka ókvæmisorð býráðsformansins, fer hon upp at fisa, og skjýtur ábyrgdina á onnur.

Javnaðarflokkurin hevur ábyrgdina

Nú er tað Javnaðarflokkurin í býráðnum og Sosialurin sum hava ábyrgdina av, at »skilið er sum tað er».

Lat tað standa rimmarfast, at tað var hvørki Sosialurin ella Javnaðarflokkurin, sum var orsök in til »striðið» á Ellisheiminum.

Men tað vóru nøkur av starvsfólkunum við álitiskvinnuni á odda, sum loyvdur sær at gera vart við nøkur viðurskipti, sum eftir teirra tykki, ikki vóru í lagi.

Men hetta fall ikki í góða jørd hjá makt-dynastinum á Vaglinum við Poul og Lisbeth á odda.

Leikluturin hjá Javnaðarflokkinum í býráðnum hevur verið og er, at vit undir ongun umstøðum vilja finna okkum í teirri grovu framferð, sum býráðsmeirilutin við Poul Michelsen og Lisbeth L. Petersen á odda hevur fram og fremur móti ávisum starvsfólkum á Ellisheiminum.

Móti hesum starvsfólkum, sum samvitskufult hava røkt sitt starv á Ellisheiminum í eini 10 ár.

Hesi starvsfólk skulu nú revsast, tí Lisbeth hvørki timir, dugir ella torir at plasa ábyrgdina fyri, hvat veruliga fyrferst á hesum heimi.

Sosialnevndarforkvinnan í Tórshavnar býráð hevur við hesum bitið høvdið av allari skomm, so míni góðu ráð til tín Lisbeth skulu vera: Tig og skamma teg, — tað tænist tær best.

Tórfinn Smith

Beckers

**TYGARA
YNSKI —
OKKARA
UPPGÁVA**

BECKERS MÁLING
Tel 13657 Tórshavn

Eitt mótmæli

Tað at passa gomul fólk er eitt hitt tyngsta og mest krevjandi arbeiðið í okkara samfelag. Tað krevur m.a. likamliga styrki, sálarligt varsemi og viðkvæmi, menniskjansliga góðsku og — ikki minst — virðing fyri teimum, sum ganga livsins síðstu stig, við øllum teimum veikleikum, brekum og trupuleikum, sum hesum livskapili hoyrir til.

Hóast hetta arbeiðið er tyngri og á so mangan hátt meira virðismikið enn mangt stjóra- og skrivarastarv, er tað lítið virt og illa lønt í okkara samfelag, ja, so dyggiliga tróðkað til viks, at tú næstan ikki fært eyga á tað. Tað eru t.d. ógvuliga fáir politikarar og ógvuliga fá fólk við myndugleika og í umsiting, sum bara hóma, hvussu stórt hetta arbeiðið er, og hvat liggur í tí.

Tað gevur at bita í hesum døgum. Nøkur fólk, á einum arbeiðsplássi, har varðað verður av gomlum fólk, hava gjørt vart við nakrar trupulleikar. Í staðin fyri at taka trupulleikarnar upp til viðgerðar og kanska fáa loyst teir ella bett um viðurskiptini, er svarið frá myndugleikum stutt og greitt: tey, sum seta spurningar, verða koyrd yri starvi. Boðini tykjast heilt greið: her er ikki brúk fyri spurningum, uppskotum til pábót ella sjálvstøðugari hugsan.

Ólika skilabetri og búnaari høvdu myndugleikarnir verið, um teir royndu at finna rótina til trupulleikarnar, og siðani royndu at loysa teir saman við leiðslu og starvsfólkum.

At geva fólk durafjórðing, so skjótt sum vandamál taka seg upp, sum tey kanska eru púra ósek í, er ein láginn manna-gongd. Tú rakar teirra æru. Tú tekur livibreyðið úr munnum á teimum. Tú skapar stóra og óneyðuga menniskjansliga vanlukku. Og samstundis ert tú kanska ikki komin eitt hanagleiv nærri nakrari loysn. Eg havi roynt at hugsað um, hvat ein skal kalla eina slíka manna-gongd. Mær rennur bara eitt orð í huga: terror.

Hugsar ein um hetta mál og um aðrar fløkjur, eitt nú ta ógvuliga fløkjunu, sum er á einum av teimum størstu skúlunum í Føroyum, ganga tvey eyðkennir aftur: øðrumegin hugurin hjá myndugleikum til at knúka ella

vanvirða ósek, smá fólk, sum hava verið so óskettin at vága sær fram at visa á ólag og óskil, og hinu-megin myndugleikanna ótti fyri og evnaloyssi til at taka um rótina á trupulleikum og fáa loyst teir frá botninum. Ferð eftir ferð siggja vit, hvussu fólk á staðnum ella á arbeiðsplássinum taka eitt vandamál upp (og á tann hátt vísa stórt drivi, tí tey hava nógv at missa). Og ferð eftir ferð siggja vit, hvussu tey verða svikin ella slept upp á fjall av myndugleikum, sum siðani lata trupulleikarnar halda fram, uttan at lyfta hond frá siðu. Er okkara umsting, á kommunu-sum á landsstigi, óbúgvinn og ókvalifiserað?

Ívaleystr verða, tá ið trupulleikar taka seg upp, mistøk gjørd, og mangan av báðum portum. Orsök in er tann, at vit liva í einum samfelag, sum — samstundis sum tað er vælsnakað og kvitt uttana — i sær goymir fræið til tvidrátt og ósemjur. Broytingar í tíðini krevja broytingar í samfelagnum, og soleiðis kann mangt arbeiðsplássið gerast vígvøllur fyri togan — millum gamlan og nýggjan hugsunarhátt, imillum autoritera og frilynta hugsan, millum teirra, sum vilja færa seg, og teirra, sum bara duga at standa í stað. Og nettupp tí at samfelagið ræðist tvidrátt og roynir at halda honum niðri, kann hann gerast ógviligur, tá ið hann tekur seg upp. Tá kann verða torført at færa sær, og tær góðu kreftir kunnu koma illa fyri í einum maskinarií, tær ikki kenna. Yrkisfelagini áttu tí at havt ein sakførarastovn, sum teirra limir altíð kundu vent sær til og fingið ráð frá, tá konfliktir tóku seg upp.

Eg fari at heita á teir myndugleikar í Tórshavnar Býráð, sum hava koyrt fyra kvinnur yri starvi, um at umhugsa sína avgerð og seta hesi fólk aftur í starv. Hetta eru konur, sum hava latið sitt síðsta hjartablóð og sína evstu megi til at gera eitt arbeiði, sum eingin annar evnar, timir ella dugir. At fara soleiðis við teimum, sum Býráðið hevur gjørt, er ómenniskjansligt og ótrúliga óbúgvinn.

Hanus Andreassen